No. 62. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 24 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Hoezeer schemert het voor de oogen en duizelt de verbeelding, wanneer wij ons den hooghartigen zoon van den liefderijken PHOEBUS herinneren en hem met de moedige vleugelpootige rossen den steilen weg des hemels zien opstijgeren, om weldra door JUPITERS bliksem getroffen, met driewerf snelleren vaart op het eenig voor stervelingen voegend terrein, onzen gezegenden aardbol, neêrgeworpen, zijne gezengde en half verbrande ledematen in de frissche wateren van den Eridanus te verkoelen. Op den middenweg zou hij het veiligst gaan, zeide de verstandige vader; de eigendunkelijke zoon reed te hoog en vond zijn graf in de golven. Hij schreef geene verdediging om zijne roekelooze vlugt te verschoonen, het vervaardigen van den lijkzang bleef zijne zusters over.

Wat bevatten die fabelen, die vernuftige verzinselen van den Griekschen geest eene menigte van heilzame lessen! Onwillekeurig kwam PHAËTONS beeld ons voor den geest bij den plotselingen val van den hooghartigen zoon des verstandigen vaders RUTGER JAN SCHIMMELPENNINCK. En hadde hij maar geene verdediging zijner roekeloosheid geschreven! Thans, zegt men, keert hij terug naar de Theems, om eenigen balsem te vinden tegen de verzengende hitte eener gloeijende kritiek. Ook de generaal NEPVEU heeft den eersten regel veronachtzaamd eener goede strategie. Had hij het terrein niet behooren te verkennen en zijne krachten niet naauwkeurig moeten afmeten, alvorens zich op dien post te begeven, waar het weldra is gebleken, dat hij zich met onverschoonbare roekeloosheid heeft gewaagd. Beide mogen het nu betreuren, dat zij, wagende, wat hunne onbekendheid hun nog aan talent had gelaten, door hunne niets bewijzende geschriften gansch en al hebben verloren. — Wij die geene opdringers van Engelsche constitutien verlangen, — die haken naar de spoedige daarstelling eener grondwet, ingerigt naar den eisch des tijds, voldoende aan de behoefte en het alom geopenbaarde verlangen der natie, — wij verheugen ons in hun vertrek.

Ne pleurons pas sur le trépas des braves,
Chantons plutôt leur immortalité.

Toen wij in onze voor laatste uitgave alle Nederlanders en speciaal de Zeeuwsche door overtuiging *den moed* hebben getracht in te boezemen, om over te gaan tot eene algemeene onderteekening van eene gemotiveerde adhaesie aan de grondbeginselen, door den minister van justitie ad interim vooruitgezet in de Kamer van vertegenwoordiging in Nederland, op den 13. Mei ll., hebben wij geenzins de bedoeling gehad daarmede eene onvoorwaardelijke aansluiting aan de regering te kennen te geven. Wij hebben op die wijze aan het verlangen van den minister, die openlijk te kennen gaf, behoefte te hebben aan ondersteuning der algemeene opinie, geacht te kunnen voldoen; zonder eenig deel prijs te geven der onafhankelijkheid, waarmede wij onze meeningen tot hiertoe hebben geopenbaard en voornemens zijn te blijven openbaren.

Hoe toch hadden wij eene onbepaalde goedkeuring kunnen hechten aan eene halve tijdelijke ministerie combinatie, dewelke wij voorzien, dat, gelijk zij nu wordt aangevuld, door non-homogeniteit, — wie weet hoe spoedig? Misschien wel na vier weken, of tot zoolang de natie allergeduldigst eene nieuwe verklaring zou willen afwachten; — denzelfden grond van spoedig bederf, als de vorige in zich bevat en door heterogeene bestanddeelen, — de hemel weet, om welke stijfhoofdige vooroordeelen te voldoen, — in zich op te nemen, zijne ontbinding bevordert en verhaast? Is de heer P. A. OSSEWAARDE, hoe respectabel ook op zich zelven, niet bekend als een streng behouder, een groot voorstander in der tijd van het amortisatie-syndicaat, die zich tegen elke verandering, van welke zijde ook voorgesteld, telkens aankantte en, zoo wij wel onderrigt zijn, zelfs dreigde met zijn ontslag? Zou de overigens algemeen, ook door ons, geachte man op zijne hooge jaren, geheel van opinie zijn veranderd, en thans bezield zijn geworden met die energieke kracht tot hervorming, welke het tegenwoordig standpunt vereischt? — Heeft de heer A. A. VAN BENTINCK (le beau baron BENTINCK) behalve zijne renommée van prefect jager ook die van prefect diplomaat? Waarom werd dan zijn talent zoo luttel gebruikt of liever geheel miskend bij de sluiting van ons knoei-tractaat met Belgie, hetwelk te 's Gravenhage uitgebroeid en bearbeid werd? Zijn er dan volstrekt geene mannen in Nederland te vinden, die geene troetelkinderen zijn der lieden van 't behoud, niet gekweekt zijn in de school en gevormd door de lessen van eigenbaat en onderdrukking? Ach, Nederland, Nederland, uw toestand wordt wanhopig!

De minister gevoelde behoefte aan den bijstand der natie. « Stemt nu de natie hiermede in dan *moet* zij ons haren bijstand bieden" zijn zijne woorden, die bewijzen hoezeer hij zijne zwakheid gevoelt, tegenover de partij, die geene gelegenheid laat voorbijgaan om den voortgang der hervorming te stuiten. Verleent hem dan ook uwen bijstand, maar *vordert* daarvoor ook van uwen kant *meerdere voortvarendheid*. Gebrek aan voortvarendheid is de groote oorzaak van al de verwikkelingen, waarin wij zijn gekomen. Had de commissie aan den last, door den Koning haar gegeven, oogenbliklijk voldaan en hem aanstonds een interimair ministerie uit de meest bekende vrijzinnige, populaire mannen, van Nederland voorgedragen en zich niet door eenen graaf laten verschalken, wie twijfelt er aan of ons standpunt ware geheel verschillend geweest van het tegenwoordige? Nederland! het wordt tijd, hoog tijd, dat gij de nieuwe grondvormen voor uw volgend leven bepaalt. Ziet toch in, naar welken afgrond van jammeren gij henensnelt, indien gij niet in tijds zorgt, dat gij stevige fondamenten hebt, om de aanstaande stormen te trotseren. Het is pligt, hooge, dure pligt, dat alle vrijzinnigen, voor het oogenblik, punten van ondergeschikt belang laten rusten en onvermoeid arbeiden om de grondslagen gelegd te krijgen, van eene staatsinrigting *overeenkomstig den geest der eeuw, tegen welken het immer eene ijdele dwaasheid zal blyven te strijden.*

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 13. Mei. Eindelijk heeft men gehoor gegeven aan onze aanhoudende klagten. De aartshertog *Lodewyk*, die algemeen als het hoofd eener reactionaire partij beschouwd wordt, heeft de stad verlaten. Naar het zich laat aanzien, hebben wij eerdaags weder onstuimige tijden te wachten; ook in de universiteit heerschte gisteren weder veel beweging. In den afgeloopen nacht werd in de Leopoldstad een charivari op eene groote schaal, gebragt. De geheele wijk kwam in beweging, nadat de nationale garde alarm geslagen had en het gelukte slechts met moeite, om het volk te verdrijven, dat ditmaal met steenen op de garde wierp. De staat van zaken wordt hier van dag tot dag erger en de berigten uit de provincien zijn bedroevend. Croatie maakt zich gereed om Hongarijen de spits te bieden en te Pesth, heeft eergisteren een oploop plaats gehad, bij gelegenheid van een charivari, die men den generaal *Lederer* wilde brengen; de militaire magt moest hier te hulp geroepen worden en een aantal personen werden gewond. Ook uit Lemberg en Praag ontvangt men dagelijks verontrustende tijdingen.

— Terwijl onze officiëele dagbladen in den laatsten tijd dikwijls de bespottelijkste wendingen zochten, om de doellooze manoeuvres van *Radetzky* in Italie smaakvol voor hunne lezers op te disschen, moesten althans alle berigten eenstemmig lof sprekend over den moed en den goeden geest die ons Italiaansch leger bezielen. Intusschen melden ons de jongste brieven uit Verona, dat de officieren van deze voor ons allerbelangrijkste plaats algemeen en onophoudelijk beginnen te klagen en te morren over de ondragelijkheid van hunnen toestand; ontbloot van alle krijgsbehoeften, zonder kleeding en zonder verschooning, kan men letterlijk zeggen, dat een aantal officieren in lompen gehuld is. (Hoe moet het dan niet met de arme soldaten gesteld zijn?)

— Met de Oostenrijksche finantiën is het op verre na niet gunstig gesteld; de volken vallen af, of maken zich vrij en willen bovendien niets weten van de Oostenrijksche schulden, die dan ten slotte op een of ander deel der monarchie zullen blijven drukken. Deze ongunstige positie heeft reeds haren invloed doen gevoelen op de stallen des keizers. Van zijne 300 paarden zijn er 200 verkocht, zou-

HET HOTEL DER INVALIDEN.

Inleiding.

Het ligt geenzins in ons plan, om hier eene belagchelijke beschrijving van het Hôtel der Invaliden te geven, en om ons den guide du voyageur of wel den cicerone des lezers te maken; het is noch eene topographie, noch eene statistiek, noch een inventaris, welke wij hem willen aanbieden; maar het is slechts de eenvoudige geschiedenis van eenige der helden, die vroeger en thans in deze karavansera van den Franschen roem en heldenmoed, geherbergd zijn.

Wij zullen echter tot inleiding zeggen, dat Lodewijk XIV, nadat hij aan Frankrijk den vrede van Aken had gegeven, de voordeelen van dezen roemrijken vrede willende doen smaken aan hen, die, met hun bloed, er het meest hadden toe bijgebragt, het edele voornemen opvatte, om de rampen, die de oorlog had veroorzaakt, te herstellen, door in de behoeften der officieren en soldaten te voorzien, die het lot der wapenen buiten staat gesteld had, om voortaan het vaderland te dienen. Hij wilde hen in een uitgestrekt en prachtig gebouw vereenigen, dat een koninklijk besluit van 1674, onder den naam van Koninklijk Hôtel der Invaliden in het leven riep, en weldra werd het edelmoedig denkbeeld van den monarch verwezenlijkt, met al die pracht, die, met een verblindend zegel, de gedenkteekenen van dit tijdperk teekende.

Het prachtige gebouw, volgens teekeningen van Bruarée vervaardigd, was in minder dan zeven jaren opgetrokken; maar de reusachtige koepeltoren, die de kapel versiert, verhief zich eerst vijftien jaren later. Deze kapel is een lang vierkant, van eene groote eenvoudigheid; weinig beeldhouwwerk versiert de naaktheid harer muren, de voorzorg van den bouwmeester vertrouwde zekerlijk op het goed geluk van de Fransche wapenen, om er de gewigtigste versiering, de standaards, den vijanden van het vaderland ontnomen, bij te voegen, daar hij wel wist, dat de naakte steenen van het gewelf slechts tot den eersten veldslag naakt zouden blijven!.... En inderdaad, de standaards van alle natiën der wereld, werden voor en na onder deze zwijgende gewelven gebragt. Sedert kon het zaamverbondene Europa dit roemrijk tapijtwerk verscheuren en de lijnen van deze zegeteekenen verlichten..... maar de bezems des roems houden spoedig bij ons op!...

Heerlijke schilderijen, de overwinningen van Lodewijk XIV voorstellende, die het rijk met vier rijke provincien vermeerderden, zijn aan de muren der eetzalen opgehangen. De beeltenissen der maarschalken van Frankrijk, van Lodewijk XIV af, tot op onze dagen, versieren de gouvernementszaal; en de verminkte soldaat kan met hoogmoed de trekken van den generaal, onder wiens kommando hij streed, beschouwen. De verdedigers van het vaderland vinden in deze krijgshaftige hoofdkerk, wel gekleed, wel gevoed, wel gehuisvest als ze zijn, al de gemakken en al de tijdkortingen van het burgerlijke leven. Zij hebben eene bibliotheek, zamengesteld, uit boeken over den oorlog, over reizen en over de godsdienst, in welke zij over hunne krijgshaftige herinneringen in deze wereld, en over hunne hoop op de andere, kunnen lezen.

Wij hebben de slaapzalen, de linnenzalen, de infermerie, de vertrekken der officieren, de kamers van den generalen staf en van den gouverneur doorloopen: alles is er eenvoudig, betamelijk en edel, alles herroept er de eeuw des grooten konings en den tijd des grooten keizers, die na hem gekomen is.

Wij hebben ook de keukens bezocht, en wij kunnen betuigen, dat de pannen er net en helder uitzien; maar wij hebben niet van de soep geproefd, ten eerste, omdat wij geen honger hadden, en ten tweede, omdat wij noch de eer hebben, koning van Frankrijk, noch zelfs die, een vreemd vorst te zijn.

Eindelijk hebben de Invaliden, om hun hôtel, frisch lommer, ten einde zich ongestoord aan hunne gedachten over te geven, eene prachtige kerk om den God der heirscharen aan te roepen, de gedachtenis van Lodewijk XIV, van Turenne, van Vauban en de asch van Napoleon, om hun moed te prijzen en hunne heldhaftige herinneringen te doen herleven.

DE DRIE BEZOEKEN. 1705—1717—1806.

1705.

De soldaten van het Hôtel der Invaliden waren den 7. Mei 1705, in het eerehof in slagorde geschaard. Het was te gelijk een heerlijk en treffend schouwspel, om vier duizend dapperen, die allen min of meer verminkt en gebroken waren, of door het kanon, of door de jaren, zich om de standaards te zien dringen, die zij in zoo vele gevechten hadden buit gemaakt. Men telde, in de ongelijke gelederen dezer veldslagmartelaars, krijgslieden van elken ouderdom. Elk der roemrijke tijdperken van de monarchie had daar zijn vertegenwoordiger. Deze waren te Friburg of te Rocroy geweest; die bij den overtogt van den Rijn of bij het innemen van Maastricht; de eenen hadden Vlaanderen en Henegouwen veroverd; de anderen Franche-Comté en Roussillon. Het kleinste getal, zij, die de oudste en gebrekkigste waren, hadden het innemen van la Rochelle, onder den kardinaal de Richellieu, bijgewoond, ja, er waren er zelfs bij, die zich nog den slag van Mariendal onder Turenne herinnerden. Allen schenen gelukkig en trotsch te zijn, van de piek en het musket, die zij op die gedenkwaardige dagen droegen, nog eens opgevat te hebben, en zij schenen door een gevoel van erkentelijkheid en geluk, met heilige eerbeid de krijgsbevelhebbers te beschouwen, die even zoo verminkt, als zij zelven hen op die, voor Frankrijk en voor den grooten koning, zoo roemrijke dagen hadden aangevoerd.

De vreugde was op elks gelaat geschilderd; men wachte Lodewijk XIV, die, voor de eerste maal, de verdedigers van den troon een bezoek zou geven. De koning had eigenhandig aan den maarschalk de Grancey, den toenmaligen gouverneur der Invaliden, geschreven, dat hij Versailles voor eenige uren zou verlaten, om zich in het roemrijke overzicht van zijne bataillons te komen spiegelen. (Vervolg hierna.)

dat de hofbeambten geen gebruik meer kunnen maken van de hof-ekwipaadjes. Ook is er een aantal hofbedienden afgedankt geworden. De aartshertog *Lodewyk* die in Oostenrijk dezelfde rol speelt als de prins van Pruissen in een ander land, heeft het eindelijk niet langer kunnen uithouden en de buitenlucht opgezocht. Men zal niet gemakkelijk om zijn terugroeping petitioneeren. Met de familie van *Metternich* wil de aristokratie niets te doen hebben. *Sic transit gloria mundi.*

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 19. Mei. Een aantal ingezetenen der hoofdstad hebben in de redevoering van den minister van justitie van 13. Mei ll. aanleiding gevonden, tot het navolgend adres aan den Koning, waarvan een exemplaar ter teekening is ter nedergelegd bij den boekverkooper *Joh. Müller*, in de Kalverstraat, bij den Dam.

« SIRE!

« De ondergeteekenden, ingezetenen der hoofdstad:

« Gezien hebbende de verklaring, door den heer minister van justitie afgelegd, in de vergadering van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, op den 13. dezer, houdende, dat het ontwerp van gewijzigde grondwet, aan Uwe Majesteit voorgesteld door de daartoe door haar benoemde commissie, is openbaar gemaakt opdat Uwe Majesteit het oordeel van het volk daarover zou leeren kennen, en dat het als zoodanig moet gehouden worden, alsof de algemeene stem der natie zich heeft uitgedrukt in de geschriften en petitiën, over dat ontwerp publiek gemaakt of aan Uwe Majesteit gerigt.

« Veroorlooven zich, tot Uwe Majesteit zich te wenden met de navolgende verklaring:

« Dat zij ondergeteekenden, voor zoover zij zich hebben onthouden van hunne verschillende meeningen te doen kennen, omtrent hetgeen zij zouden wenschen in gewijzigde grondwet te zien opgenomen, door die terughouding geenszins willen geacht worden eenig oordeel, hoedanig ook, te hebben te kennen gegeven over het bedoeld ontwerp van gewijzigde grondwet.

« De ondergeteekenden leggen deze verklaring af, ten einde zich voor te behouden eene vrije beoordeeling der ontwerpen van veranderde grondwet, welke het Uwe Majesteit zal goeddunken te eeniger tijd aan de overweging der Staten-Generaal voor te stellen.

« En zij verzoeken Uwe Majesteit, te gelooven aan de opregtheid hunner wenschen, voor eene *spoedige voltooijing van verbeterde staatsinstellingen* en voor den voorspoed van Uwer Majesteits regering."

— Al de wijzigingen, behoudens welke het ministerie het ontwerp van gewijzigde grondwet, door de commissie van 17. Maart jl. den Koning aangeboden, heeft aangenomen, zijn reeds door het ministerie vastgesteld. Er blijft een moeijelijke, een omslagtige arbeid over. Er moet met de meeste naauwkeurigheid worden aangewezen, welke artikelen uit de oude grondwet behouden blijven, welke veranderingen, welke bijvoegingen in andere artikelen zijn gebragt, welke geheel wegvallen, enz. De algemeene wet, die dit alles zal inhouden, is op dit oogenblik in bewerking bij den minister *Luzac*. Zij zal binnen weinige dagen afgewerkt zijn, om alsdan naar den raad van state te worden verzonden.

VLISSINGEN, den 23. Mei. Wij gelooven de aandacht van ons gouvernement en die het verder mogt regardeeren, te moeten vestigen op het volgende artikel uit den *Précurseur*.

« De tijdsomstandigheden zijn van dien aard dat, zoo men er gebruik van weet te maken, Belgie niet alleen voor 't oogenblik, maar ook voor de toekomst er groot voordeel uit trekken kan. De staatkundige toestand, waarin Frankrijk en noordelijk Europa verkeeren, biedt vreemde schepen, geene veiligheid genoeg aan, om in de havens van het kanaal of die der Oostzee, binnen te loopen. Slechts Belgie en Holland kunnen de noodige waarborgen en hulpmiddelen leveren voor alle handels-betrekkingen met noordelijk Europa.

« Maar, om behoorlijk partij te trekken uit dien staat van zaken, moet men niet dralen een groot besluit te nemen. Reeds sedert twee maanden hebben wij het herhaaldelijk gezegd, dat men den toegang tot de Belgische havens, voor vreemde schepen zoo gemakkelijk en zoo min kostbaar mogelijk had moeten maken, ten einde deze er heen te lokken. Het gouvernement heeft dit dan ook begrepen; maar wat het misschien niet goed begrepen heeft, is de dringende noodzakelijkheid, dadelijk alle hinderpalen uit den weg te ruimen. Zoo werd eerst dezer dagen het project van wet, aangaande het binnenloopen van vreemde bodems in Belgische havens, in de kamer behandeld, en de noodzakelijkheid van deze wet was zoo klaarblijkelijk, dat ze, bijna zonder discussie en met algemeene stemmen, aangenomen werd. De senaat zal er ongetwijfeld eveneens over oordeelen; maar het is van het uiterste belang dat het in den kortst mogelijken tijd geschiede. Hij had ze, als het ware door een goedkeurend votum, kunnen aannemen, zonder verzending naar eene commissie, wier dralen dikwijls groot en schadelijk is, vooral wanneer zij is zamengesteld uit leden die maar traag opkomen. In het onderhoorige geval dringt de zaak meer dan ooit. Vele schepen, die ongetwijfeld naar Antwerpen zouden komen, wachten slechts op de afkondiging der wet, om onder zeil te gaan; vele liggen zelfs in den mond der rivier; hunne oogenblikken zijn kostbaar, en, zoo men geen spoed maakt, zullen de meeste besluiten moeten in de Hollandsche havens binnen te loopen.

« Wij doen dus in naam van den Belgische handel, een beroep op den senaat en vooral op het gouvernement dat overtuigd moet zijn, dat elk oogenblik van uitstel, in zulk eene zaak, onberekenbare schade aan 't land veroorzaakt. Mogen wij ons beroemen op inwendige rust en veiligheid, laat ons dan toch ook daaruit alle mogelijke partij trekken. Dit zal de opofferingen vergoeden, die nu in andere opzigten van ons gevergd worden."

MENGELINGEN.

Zijt wakende.

Wij hebben weder drie gewigtige dagen doorgeleefd, de dagen van 11, 12 en 13. Mei.

Voor 14 dagen zeiden wij, dat het ministerie SCHIMMELPENNINCK, zoo het in den beginne onder den eersten indruk der algemeene vreugde over het besluit des Konings al met eenig vertrouwen ontvangen was, toch na een bestaan van 6 weken door niets te doen (of het moest wezen de hoedanering door den minister van oorlog aan de militaire magt, aan de bepalingen omtrent het vuren op het volk, en de zorg om overal korpsen rustbewaarders te doen oprigten, ingeval er iets te doen kwam) dat vertrouwen wel weer verloren had, daar het niets uitrigtende, aan de overwonnen partij, wier aanhangers zoo al niet voor een gedeelte zelfs in het ministerie, dan toch overal elders in hunne hooge en invloedrijke betrekkingen gezeten en werkzaam waren, ruimschoots de gelegenheid verschafte om zich te herstellen, te vereenigen en te versterken.

En blijkbaar maakte zij er een goed gebruik van. Sprak men reeds niet van eene wederkeering in het ministerie van den heer BAUD? Een man, die veel te *eerlyk* is om zijne beginsels te verzaken, en meer dan eens zijne autocratische denkwijze aan de kamer heeft bloot gelegd, en getoond, hoe wars hij is, bij zijne eigendunkelijke manier van handelen, van het aanhooren van alle raadgevingen van anderen, laat staan van ze op te volgen, en de bemoeijing der wetgevende magt omtrent koloniale zaken toe te laten; die, niet zonder slimheid, om dat stelsel te handhaven, niet slechts een vijand, maar ook een onverbiddelijk vervolger van alle openbaarheid is, wetende dat niets de belangstelling zoo zeer onderdrukt, dan onbekendheid. Ja, begon men niet reeds te vertellen, dat ook die heer VAN HALL de hem wel bekende portefeuille weer spoedig zou aanvaarden.

Onder zulke geruchten brak de 9. Mei aan, waarop men verwacht had, dat de voorstellen van wet tot herziening der grondwet zouden worden voorgesteld; maar de kamer kwam bijeen om te stemmen over eene dispensatie van de vestingwet, voor een expeditiekantoor te Zutphen en dergelijke; maar geen ontwerp van grondwet; het was nog niet eens, 't welk toch zoo dikwijls was verzekerd, bij den raad van state. Waaraan dit toe te schrijven? Werd de natie werkelijk weer bij den neus geleid, en moest alles uitloopen op de daarstelling van sterkere waarborgen in de gewapende magt ter beteugeling van het volk en ter geruststelling der vermogenden?

Nog twee dagen, daar geeft de president-minister redenen en uitslag: « het ministerie heeft er zich op toegelegd de zaken bij de verschillende departementen met den meesten ijver te behartigen en den geregelden gang der *administratie* te bevorderen. Het heeft getracht, om de publieke orde te verzekeren en die rust te handhaven, welke het eerste vereischte van maatschappelijk geluk is. Zoodra en zoo dikwijls deze bezigheden er gelegenheid toe lieten, heeft het zich ook bezig gehouden met het ontwerp van gewijzigde grondwet, maar met dat gevolg: dat zich verschil van meening openbaarde, en het ten slotte is gebleken, dat zoodanig uiteenloopende denkbeelden onder de ministers bestaan, als niet te vereenigen zijn. Derhalve is het onvermijdelijk geworden, dat er eene verandering plaats grijpe, en tot dat einde zijn door de leden van het ministerie hunne verschillende meeningen aan den Koning geopenbaard."

Ziedaar hoe ver het ministerie SCHIMMELPENNINCK het in tweemaal zoo veel tijd, als de commissie ter herziening noodig gehad had tot zamenstellen van het ontwerp, het gebragt had. Van de blijken van goedkeuring of verdere wenschen der natie geene nota, de zaak was op nieuw bij den Koning, wier sommigen meenen, dat meer de drang der omstandigheden, dan eigene overtuiging, tot het bevorderen van vooruitgang genegen maakt. In den morgen van den 12. waren de ministers reeds vroegtijdig bij Z. M. vergaderd, en het gerucht verspreidde zich, dat de twee eenige leden van het ministerie, die reeds vroeger als het wel met de natie te meenen bekend stonden, de heeren DONKER en LUZAC, zouden aftreden, terwijl de heer FABER VAN RIEMSDIJK, herzegge de heer FABER VAN RIEMSDIJK! bij den koning ontboden was.

Maar, werd ons zeggen van voor 14 dagen, dat het ministerie SCHIMMELPENNINCK het vertrouwen bij het volk verbeurd had, door dit alles bevestigd, niet minder ons beweren, dat de karaktertrek onzer natie, te vertrouwen en het beste te denken, daarom nog geene onverschilligheid is. Stak zij bij deze onverwachte en nog onzekere tijdingen niet de ooren op als op paard, dat een wolf speurt, en zich gereed maakt achter uit te slaan?

Goddank; ook die storm is weer overgewaaid. De heer SCHIMMELPENNINCK, met zijn Engelsch-aristocratische constitutie en de heer NEPVEU met zijn behoudzin zijn afgetreden, en den volgenden dag verkondigde de heer DONKER de ontbinding van het door graaf SCHIMMELPENNINCK gevormde ministerie, en legde de beginselen bloot, welke de aanblijvende ministers, op nieuw met het vertrouwen des Konings vereerd, denken te volgen. Daarop is de benoeming van den heer DE KEMPENAER gevolgd tot het ministerie van binnenlandsche zaken, van wiens denkwijze men insgelijks verzekerd is. Wel wordt hij, aan wien Nederland, ten opzigte van de kennis der gebrekkelijkheid onzer bestaande grondwet en van het inzigt in 't geen verbetering behoeft, het meest te danken heeft, en dien het daarom voor allen in het ministerie wenschte, als zoodanig nog niet genoemd; en verneemt men daarentegen van de roeping van den heer BENTINCK tot minister van buitenlandsche zaken, en van den heer VOET tot minister van oorlog, wier denkwijze aan het algemeen onbekend is; maar zooveel hebben wij toch gewonnen, dat de man, die de komst van den heer THORBECKE in het ministerie onmogelijk maakte, is afgetreden, en dat wij zeker kunnen zijn, dat geene heeren de hun aangeboden portefeuilles zullen aanvaarden zonder te weten, welke de beginselen zijn, waarop het ministerie zich zamenstelt, en dus zonder deze als de hunne aan te nemen. De heer SCHIMMELPENNINCK kondigde de vorming van zijn ministerie aan met de mysterieuse belofte van eene Engelsche constitutie, en zijne ambtgenooten komen er thans zelve voor uit niet geweten te hebben, wat daarmede bedoeld was; dit zullen de ambtgenooten van den heer DONKER niet kunnen zeggen, wier redevoering zich door rondborstigheid en bepaaldheid onderscheidt. Wij vinden er hoofdzakelijk dezelfde trekken in terug, die het herzienings ontwerp kenschetsen, welks beginselen, wanneer het gerucht bevestigd wierd, dat ook de heer STORM in de zamenstelling van het nieuwe ministerie zou begrepen worden, reeds door vier van de vijf leden der staatscommissie zou vertegenwoordigd zijn.

Maar is het onweer ook voor ditmaal weder, door eene gelukkige beslissing des Konings, overgedreven, het heeft op nieuw dringend de noodzakelijkheid der les van onze vaderen aangetoond, die zij niet slechts op hunne blokhuizen en poorten, maar ook op de gevels hunner raadhuizen schreven, opdat ieder ze steeds voor de oogen hebben zou: *zijt wakende.* Zoolang de oude grondwet bestaat, is nergens zekerheid, nergens een waarborg, dat men in ernst den weg van vooruitgang zal inslaan. Wij betreden hem toch nog geenszins; slechts één der slagboomen heeft het besluit des Konings van 17 Maart geopend. Ieder oogenblik kan hij weder neervallen, en er zijn er meer, die nog opgeruimd moeten worden. Nog staan wij er voor; zes weken beraadslagens door het thans ontbonden ministerie zijn voor de natie reeds verloren, thans zijn de leden der Tweede Kamer weer voor drie of vier, of wie weet voor hoeveel, weken uiteen. Nog niets is er gedaan, wat bewijzen zou, dat wij ons werkelijk op dien weg bevinden; 't is alles nog toekomst en verwachting voor de welmeenenden, nog tegenwoordigheid en wezelijkheid voor de behoudsgezinden.

Zyt wakende. Klein is het aantal der opregtelijk welgezinden in de hoogere kringen, en moeijelijk is hun toestand, omgeven als zij zijn van belhamels, belagers en aanvallers. Zijt wakende, opdat zij niet overvleugeld worden, doet gevoelen dat gij u krachtig aan hen aansluit, houdt niet op dat met woord en pen en adressen te verkondigen, opdat zij, door het gansche volk gesteund, hun wankel standpunt kunnen versterken en er zich op handhaven.

Zijt wakende, want slechts de vrees voor het verlies van alles heeft de aristocratische partij doen wijken; bij den minsten schijn van ongegrondheid, dier vrees zal zij het verlaten terrein hernemen, en altoos zal zij trachten er ten minsten zooveel van te behouden, als de andere partij onbewaakt en onverdedigd laat. De aristocratie heeft nog vele en velerlei SCHIMMELPENNINCKS.

De heer DONKER heeft verklaard, dat zoowel de Koning als zijne raadsheden weten moeten, of de beginselen, waarop de hervorming van het staatsgebouw zal rusten, *door de natie worden goedgekeurd of verworpen*, en dat zij geene gevestigde regering kennen, in staat om overdreven wenschen af te wijzen, om het beheer op zuiniger voet in te rigten, dan die, welke hare steun vindt in het gevoelen van de meerderheid der natie. Dat, indien de *natie* instemt met de inzigten van hen, die op dezen oogenblik tot de regering zijn geroepen, zij hun dan ook *haren bystand bieden moet.* Dat woord moet niet vergeefs gesproken zijn. Over de gezindheid van verre het grootste deel der natie kan geen twijfel meer bestaan; deze heeft zich genoeg geopenbaard; maar die meerderheid moet niet rusten, doch onverpoosd met het betuigen van haren bijval of afkeuring voortgaan, opdat niet de leden der staatscommissie, maar ook de Koning, en de Kamer en de gansche behoudspartij het klare inzigt erlange, dat eene teruggang of een blijven staan eene onmogelijkheid geworden is, en dat de natie, als is zij rustig, toch *wakende* is. (*Rht.*)

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN

VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

VLISSINGEN en BRESKENS.

MEI 1848.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	25,	vm. 6	ure.	Donderdag	25,	vm. 7	ur.
		nm. 5	«			nm. 6	«
Vrijdag	26,	vm. 6,30	«	Vrijdag	26,	vm. 7,30	«
		nm. 6	«			nm. 7	«
Zaturdag	27,	vm. 7	«	Zaturdag	27,	vm. 8	«
		nm. 6	«			nm. 7	«
Zondag	28,	vm. 8	«	Zondag	28,	vm. 9	«
Maandag	29,	« 8 30	«	Maandag	29,	« 9,30	«
Dingsdag	30,	« 9 30	«	Dingsdag	30,	« 11	«
Woensdag	31,	« 10	«	Woensdag	31,	« 11,30	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 23. Mei. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Hetije Margo, H. Mazar, Monte-Video, huiden; Progres, J. Williams, Bordeaux, wijn; la Sansrepos, J. Sebfeld, Jonge Johan, J. Bonning, beide Londen, stukgoed; la Vierge Marie, C. Zoeteliel, Mathanzas, katoen; the Ann, R. Rooman, Cork, rogge; Jean Rey, T. Le Chete, Liverpool, klipzout; Betsey, P. Blanchard, Havre-de-Grace, suiker; Athene, O. Jones, Mathanzas, katoen en suiker; Flavia, C. Coffin, New-Orleans; Orline, J. Maas, Mathanzas, beide stukgoed; de Phoenix, G. Kuiper, Liverpool, klipzout.

Voor Vlissingen bestemd:

Sine Nomine, H. Meulendijk, Sunderland, steenkolen.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN DEN BIERGEN.